

tre Aar til denne Skole. Man kan strides om, hvorvidt den egentlig bør have dem eller ej; men de 3,000 Kr. er jo, som ogsaa udtalt af Venstres Ordfører, et rent Bevillingsspørgsmaal, og derom kan der vel ikke være noget at sige. Det andet Spørgsmaal om de 16,000 Kr. nærer derimod de to store Partier her i Tinget en vis Betænkelighed ved, og man vil søge at tage dem ud. Det er her det gamle Spørgsmaal om Landstinget kontra Folketinget, om Landstingets Ret og Folketingets Ret. Saa længe jeg kan huske, er det Spørgsmaal blevet drøftet ivrigt, og efter min Opfattelse vil man neppe heller blive fri for det, selv om vi faar den nye Grundlov. Ogsaa da vil dette Spørgsmaal vel holde sig ungt og friskt gennem Aarene og blive debatteret lige ivrigt. Man mener altsaa, at der her foreligger en Lovgivning paa Finansloven. Jeg skal ikke stærkt bestride det, og jeg skal heller ikke indrømme det. Man kan jo se den Sag fra begge Sider, den ene kan have Ret, og den anden kan have Ret. Men Spørgsmaalet er da, som det ogsaa altid tidligere har været, hvorvidt Landstinget, naar der paa Finansloven foreligger en Vedtagelse med stort Flertal i Folketinget, bør sende Finansloven tilbage. Og dør er jeg af den Mening, at hvis det ikke ligefrem er paatrængende nødvendigt, hvis der ikke er stor principiel Uenighed, og hvis der ikke, foruden Indholdet af Forslaget, ogsaa foreligger det, at det er daarligt begrundet, mener jeg, at da bør Landstinget tage Finanslovsforslaget saaledes, som det foreligger fra Folketinget. Thi Folketinget skal jo ifølge Grundloven være det førende Ting paa dette Omraade, og det kan derfor ogsaa kræve en vis Respekt for sine Vedtagelser.

Hvad nu den foreliggende Sag angaar, blev der jo i 1912 nedsat en Kommission om Landbohøjskolen og dens Undervisningsforhold. I denne Kommission maa man gaa ud fra, at der er indsat de Mænd, der har bedst Forstand paa og mest Kendskab til disse Forhold. Da denne Kommission i 1914 afgav sin Betænkning, delte den sig i et stort Flertal paa 9 Medlemmer og to Mindretal, af hvilke det ene bestod af to Medlemmer, det andet af eet. Selv om man slaar de to Mindretal sammen, er der dog et saa stort Flertal som 9 mod 3. Jeg gaar ud fra, at Sagen i denne Kommission er blevet behandlet til Bunds, den er blevet vendt og drejet og set paa fra alle Sider. Alt, hvad der kunde tale for og imod de enkelte Spørgs-

maal, er blevet drøftet dør, og det hele er saa endt med, at et saa stort Flertal har foreslaaet det, som Folketinget nu har vedtaget. Derfor forekommer det mig ikke, at der er nogen større Grund til at rejse Strid om denne Sag. Selv om det, som den ærede Ordfører for Venstre (J. Pedersen) sagde, ikke skulde blive Strid, men Resultatet kun blev, at Finansloven blev sendt tilbage til Folketinget, og Folketinget saa formodentlig tog den, forekommer det mig dog ikke at være nødvendigt at sende Finansloven tilbage til det andet Ting af den Grund. Naar en Sag kommer til os saa vel underbygget som denne, maa man gaa ud fra, at den er saa vel funderet, at Landstinget ikke behøver at kassere det andet Tings Vedtagelse, og det er jo det, der her har været Tale om. Jeg vil derfor ikke være med til at sende Finanslovsforslaget tilbage til Folketinget af den Grund; jeg vil anbefale Landstinget at vedtage Lovforslaget som det foreligger fra Folketinget.

Jørgen Berthelsen: Jeg er blevet anmodet om at rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister om Udlaanene af Overformynderiets Midler. Disse Udlaan skal ske i Henhold til Lov af 26. Maj 1868, og de omtales særlig i denne Lovs § 8. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse nogle Linier af denne Paragraf. Der staar: „Intet Udlaan i faste Ejendomme bør ske, forinden det til Udlaan bestemte Beløb har været behørigt udbudt ved Bekendtgørelse for og i det Amt, hvori Udlaanene skulle søges anbragte. De Midler, der udlaanes fra Overformynderiet, fordeles saa vidt muligt paa samtlige Amter i samme Forhold, som der fra hvert indkommer rede Penge i Overformynderiet, selvfølgelig under Forudsætning af, at de Panter, der bydes, afgive aldeles betryggende Sikkerhed“. Uddraget af Overformynderiets Regnskab for Regnskabsaaret 1914—15 udviser imidlertid, saa vidt jeg kan forstaa det, at den indenbys Afdeling — herved forstaaer jeg København — den 31. Marts 1914 har laant af den udenbys Afdeling 1 Mill. Kr., men den 31. Marts 1915 var Laanet steget til 2¹/₄ Mill. Kr. For udenforstaaende kunde det se ud, som om man beholder for mange af Pengene her i København. Jeg vil gerne benytte denne Lejlighed til at anmode den højtærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa og, hvis det er muligt, besvare mit Spørgsmaal enten